Κυριακὴ 13 Ἀπριλίου 1958

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Χαιρετισμός, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ὑποκινῇ εἰς πνευματικὰς ἀνατάσεις.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ἡ μικρὰ εἰς ἔκτασιν Ἑλλὰς δύναται νὰ γίνῃ ἡ φωτοδότις τῶν λαῶν, διαχέουσα τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

[Ἐπιτίμου Δημάρχου, πρώην Ὑπουργοῦ]

Τὴν ἀγωνίαν τοῦ Γολγοθᾶ διεδέχθη ἡ εὐφροσύνη τοῦ ἠνεῳγμένου μνημείου. Τὸν σπαραγμὸν τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου, ἡ χαρὰ τῆς Θείας Ἐγέρσεως. Τὴν φοβερὰν ὀδύνην τοῦ τετέλεσται, ἡ εὐτυχία τοῦ Ἀναστασίμου μηνύματος. Αὐτὴ ἡ ἐναλλαγὴ δὲν εἶναι ὁ αἰώνιος νόμος τῆς ζωῆς; Δὲν εἶναι ὁ ρυθμὸς τῆς; Δὲν εἶναι ὁ συνεκτικὸς τῆς ὑσμὸς; Καὶ δὲν γίνεται τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὴν φύσιν; Τὸν θάνατον τοῦ χειμῶνος ἀκολουθεῖ ἡ ζωὴ τῆς ἀνοίξεως; Τοὺς ὑετοὺς καὶ τὰς ἀνοιξιάτικες βροχὰς; Καὶ δὲν γίνεται ἡ εὐλογία τῆς καρποφορίας καὶ ἡ γαλήνη. Τὴν κατάθλιψιν ἡ ἀναζωογόνησις. Καὶ ἐπάνω εἰς τοὺς ξηροὺς κλώνους τῶν δένδρων ἀμέτρητα μπουμπούκια ἀνοίγουν, ὡσὰν ἀθωότατα βλέφαρα Χερουβείμ, ἕτοιμα νὰ ρουφήσουν τὰ χρυσάφια τοῦ ἐαρινοῦ ἡλίου, ἕτοιμα νὰ κατάξουν πρὸς τοὺς οὐρανούς, ἕτοιμα νὰ σκορπίσουν παντοῦ τὴν ἀπαλωτάτην εὐωδίαν των.

Ἰδοὺ, λοιπὸν, ἡ συμμετρία τοῦ Μεγάλου γεγονότος—τοῦ μεγαλυτέρου τῆς Χριστιανωσύνης—μὲ τὴν Ζωήν. Καὶ ἰδοὺ ἡ πλαισίωσις, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ζωντανεύει ἡ εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελίου, μὲ τὴν συναρπαστικὴν γλαφυρότητά της, μὲ τὴν γοητεύουσαν γραφικότητα τοῦ ὄρθρου ἐκείνου, ποὺ τὸ μήνυμα τῆς ὑπερτάτης νίκης, τῆς νίκης κατὰ τοῦ θανάτου, παρεδόθη εἰς τὰς γυναῖκας, διὰ νὰ τὸ μεταφέρουν παντοῦ, ὡς σάλπισμα αἰσιοδοξίας καὶ πίστεως. Δὲν ἦτο δὲ ἁπλῶς μήνυμα. Ἦτο συγχρόνως ἐντολή. Καὶ διδαχή. Καὶ ἐπιβεβαίωσις μαθήματος. Εἶχε διακηρύξει ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ἔχει τέρμα εἰς τὸν θάνατον. Ὅτι ἡ ἀξία καὶ τὸ νόημά της εὑρίσκεται εἰς τὸν ἠθικόν της πυρῆνα. Ὅτι ὁ θάνατος ἠττᾶται, εἰς τὸ διηνεκὲς μὲ τὸν θρίαμβον τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἀνήκει εἰς τὴν αἰωνιότητα. Μόνον αὐτὴ πρέπει νὰ διέπῃ τὴν ὕπαρξιν καὶ νὰ τὴν κατευθύνῃ καὶ νὰ τὴν ὁδηγῇ εἰς τὴν τελείωσιν ἐκείνων, ποὺ τὴν καθιστᾶ ἀξίαν τῆς ἀποστολῆς της. Πέραν αὐτῆς ὅλα τὰ ἄλλα ἀποτελοῦν δραματικὰς ψευδαισθήσεις. Καὶ παγίδας ὀλέθρου. Τὰ ἔνστικτα καὶ οἱ ἐγωκεντρισμοί, αἱ ἀπληστίαι καὶ αἱ ἐφήμεροι ἱκανοποιήσεις, τὰ συμφέροντα καὶ αἱ ἰδιοτέλειαι εὑρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸν σκοπὸν, ἔξω ἀπὸ τὸν μέγαν προγραμματισμὸν τῆς ζωῆς. Βέβαια, κάποτε φαίνονται ὅλα χαμένα. Κάποτε αἱ προσχώσεις τοῦ πάθους δίδουν τὴν ἐντύπωσιν κάποιου τετέλεσται. Ὅμως, ἀλλοίμονον ἐὰν ἐπέλθῃ κάμψις εἰς τὰς ψυχάς. Ἀλλοίμονον, ἐὰν ἡ πίστις ἀτονήσῃ καὶ ἂν νεκρωθῇ ἡ ἐλπίς. Τότε, πράγματι, ἡ Ἀνάστασις δὲν θὰ ἔλθῃ.

Μέσα εἰς τὸν τεχνικὸν ἴλιγγον τῶν καιρῶν μας, τὸ φοβερὸν ἄγχος τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ παραμερίζει σήμερον ἀπὸ τὴν προσδοκίαν, ἀπὸ τὴν πίστιν, ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, ποὺ ἐγείρεται μαζὶ μὲ τὸν γλυκύτατον Διδάσκαλον. Ὁ θρίαμβος τοῦ Σταυροῦ ἀκτινοβολεῖ, καταυγάζει, σελαγίζει ὡς αἰωνία ὑπόσχεσις καὶ πραγμάτωσις ἰδεώδους. Καὶ σημειώνει τὸ ὁρόσημον, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ ἀποτελῇ τὴν ἀποφασιστικὴν ἀφετηρίαν ὅλων τῶν μεγάλων καὶ ἀληθῶν ἐξορμήσεων. Ὁ ἄνθρωπος τὸ αἰσθάνεται τώρα. Αἰσθάνεται ἀγνότερος, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὸν βραχνᾶν, γεμᾶτος αἰσιοδοξίαν. Αἰσθάνεται ἕτοιμος διὰ τὸ πτερύγισμα τῆς ἀρετῆς. Καὶ αὐτὴ ἡ αἴσθησις, αὐτὴ ἡ ἔφεσις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς Ἀναστάσεως, αὐτὴ ἡ ἐσωτέρα παρόρμησις πρὸς τὴν καλωσύνην, ἀποτελεῖ τὸ οὐσιαστικώτερον περιεχόμενον τῆς Ἀναστάσεως. Σήμερα ὁ Κύριος εἶναι πάρα πολὺ πλησίον. Ἂς ἱκετεύσωμεν τὴν καλωσύνην. Ἀνέστη. Δωρίζει ἐλπίδα. Πλουτίζει τὴν ζωὴν μὲ προσδοκίαν καὶ ἐμπιστοσύνην.

ΧΡ. Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΕΚΘΕΤΟΣ ΝΑΖΩΡΑΙΟΣ

Τοῦ κ. ΤΑΚΗ ΔΟΞΑ

Θὰ ΠΗΓΑΙΝΑΝ πάλι χωριστά. Μέρες τώρα, ἀπὸ μισό χρόνο πές, ὅλο χωριστὰ πήγαιναν. Αὐτὸς κιόλας ἔκανε κάτι περισσότερο: Δὲν ἐρχόταν πολλὰ μεσημέρια καὶ γιὰ φαγί. Καὶ τὸ βράδι ποὺ γύριζε, καθώταν στὸ τραπέζι ἀμίλητος. ἔπαιζε μὲ τὸ πηρούνι καὶ μὲ τὸ μαχαίρι κάπως τραγικά. Εἶχε κατεβασμένα τὰ μάτια, μουρμούριζε μασουλώντας κάτι σκληρὰ λόγια καὶ στὸ τέλος βλαστήμαγε.

Ἡ Ἀργυρὴ ἔδενε ὅσο μποροῦσε σφιχτὰ τὴν καρδιά της, μὰ πῶς νὰ κρατηθεῖ τόση ὥρα; Ὕστερα, ἄφηνε τὰ δάκριά της νὰ τῆς. αὐλακώσουν τὸ πρόσωπο, νὰ τῆς σκάψουν τὴ ζωή. Σπάνια μιλοῦσε. Μὰ καὶ τότε ἔλεγε τὴν ἴδια πάντα ἀπορία, ποὺ ἦταν καὶ δική της.

—Μὰ φταίω ἐγώ, καημένε Κωστή;

Ὁ Κωστὴς εἶχε καταντήσει ἀμείλιχτος:

—Ἐσύ! Ἐσύ, ψεύτρα...

Ψεύτρα δὲν ἦταν ὡστόσο ἡ Ἀργυρή. Οὔτε ἡ ἴδια, οὔτε ἡ μάννα της οὔτε κι' ὁ ἴδιος ὁ γιατρὸς τοῦ σπιτιοῦ ξέρανε μὰ καὶ δὲν πίστευαν πῶς ἀπὸ μιὰ ἀρρώστια, ὅσο τρομερὴ καὶ νάνε, πρέπει ἡ γυναίκα νὰ γίνει στείρα. Ἔπειτα, ὁ γιατρὸς τῆς ἔκαμε κάθε θεραπεία. Κι' ὅταν τὴ δόσανε στὸν Κωστή, ὅλοι ἦταν βέβαιοι πὼς τὸ κορίτσι θὰ γινόταν πάνω στὴν ὥρα της μητέρα.

Ἡ ἀτυχία της φάνηκε ἀργότερα. Κοιτάχτηκε πάλι, γύρισε δῶ κι' ἐκεῖ, πῆγε καὶ στὴν Ἀθήνα σὲ καθηγητή. Ὁ Καθηγητὴς τὴν ξέτασε μ' ἐπιμέλεια, ἴδρωσε ἀπὸ στοχασμὸ καὶ λύπη. Στὸ τέλος πῆρε στὰ χείλη του ἕνα παράξενο χαμόγελο κι' εἶπε, τάχα ἀδιάφορα πὼς ὁ κόσμος δέ θὰ χανόταν ἂν αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κάμει παιδιά...

Ὁ Κωστὴς ἦταν δίπλα, κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ χαμόγελό του καὶ τὰ λόγια του:

—Εἴπατε πῶς δέ...

—Μὴ σᾶς φαίνεται περίεργο! Διαμαρτυρήθηκε ὁ Καθηγητὴς. Οὔτε ἡ πρώτη εἶναι οὔτε ἡ τελευταία. Καὶ μὴν κάνετε ἔτσι. Στὴ γυναίκα κοστίζει τρομερὰ ἡ στείρωση. Προσπαθεῖστε νὰ μὴν τή στενοχωρεῖτε.

Κεῖνος ξαναρώτησε:

—Καὶ δὲ θά...

—Δέ!

Ὁ Καθηγητὴς πῆγε παράμερα, ἔπλυνε τὰ χέρια του, ἔσβησε καὶ τὸ χαμόγελό του. Ὁ Κωστὴς τὸν εἶδε ἀπὸ τὸν καθρέφτη καὶ τὸν φοβήθηκε, τὸν μίσησε.

Ἀπόμερα, ἡ Ἀργυρὴ πέρναγε τὸ φόρεμά της κι' ἔκλαιγε. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔπιασε καὶ τὴν κοιλιά της, σκέφτηκε ποῦ πῆγε καὶ κάθησε ἡ μοῖρα. Στὸ τέλος σήκωσε τὰ μάτια της ἀπέναντι ψηλὰ ποὺ ἔστεκε ὁ Χριστὸς εὐλογώντας πίσω ἀπὸ ἕνα κοινὸ τζάμι τὸ χειρουργεῖο, τοὺς ἀνθρώπους, τὸν κόσμο, τὴν ἀνήλεη τύχη.

Ἡ γυναίκα ἔκαμε τὸ σταυρό της. Ὁ καθηγητὴς εἶχε γυρίσει πιὰ στὸ μέρος της κι' ἀπόρησε:

—Γιατί;

—Μὴ βοηθήσει τοὐλάχιστον Κεῖνος...

Ὁ Καθηγητὴς ξαναχαμογέλασε:

—Μακάρι, κυρία μου! Καμμιὰ φορὰ γίνονται καὶ θαύματα.

***

Μῆνες καὶ μῆνες περίμεναν αὐτὸ τὸ θάμα.

Στὸ σπίτι, ἔξω στοὺς δρόμους, στὴ θάλασσα ποὺ κατέβαιναν, ὅπου κι' ἂν στέκοντρν, ρώταγαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον πάντα τὸ ἴδιο πράμα:

Θαρχόταν τὸ παιδί;

Τὸ παιδὶ ἦταν δουβό, ἀνύπαρχτο πές, καὶ δὲν ἀποκρινόταν. Τὸ καλοῦσαν μέ χίλια ὀνόματα, τοῦ ἔταζαν χίλια καλούδια, τὸ ἱκέτευαν μὲ κλάματα νὰ πάρῃ ἕνα στρατί, ἕνα τόσο δὰ στρατὶ καὶ νάρθει —μὰ κεῖνο δὲν καταδεχόταν. Ἡ κοιλιὰ τῆς γυναίκας δὲν ἀνάδευε, δὲν ἔπηζε ἀπὸ καρπό. Ὅταν τὴν ρώταγαν, ἔμενε κι' αὐτὴ σιωπηλή, ἀλλόκοτη Κι' ἂς ἦταν ἀπὸ μιὰ σάρκα λεπτή, ἄσπρη, εὐαίσθητη.

Κάποτε ὁ Κωστὴς ἀπελπίστηκε κι' ἀγρίεψε. Ἅρπαξε τότε τὴν Ἀργυρὴ ἀπό τοὺς ὤμους, τὴν τράνταζε. Τὰ μάτια του στραφτάλιαζαν. Κι' ἡ φωνή του, καυτὸ σίδερο:

—Δὲς νάχει δίκιο ὁ Καθηγητής;

Ἡ γυναίκα δεχόταν τὴν μοῖρα της:

—Ποῦ ξέρω, Κωστή! Ἂν τὄξερα...

—Ἔ, τί!

—Ἂν τὄξερα, δὲ θὰ παντρευόμουν...

—Κι' οὔτ' ἔπρεπε! Καὶ τὄξερες!

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἡ ζωὴ γέμισε σύγνεφα. Σὲ λίγες μέρες φύγαν κι' ἀπὸ τὸ σπίτι κεῖνο, πῆγαν ἀλλοῦ, στὴν πιὸ ἀκραία συνοικία, σ' ἕναν τόπο ποῦ μέναν ἐργένηδες κι' ἄκληρες χῆρες. Προτοῦ, ἡ αὐλή του γέμιζε κουτσούβελα, μπαίνανε καὶ στὸ δικό τους σπίτι ἀναστάτωναν τὶς κάμαρες μὲ τὶς φωνές τους, κι' ὁ Κωστὴς ἀγρίευε.

Φορὲς—φορὲς φώναζε κιόλας πῶς θ' ἅρπαζε κανένα ἀπὸ κεῖνα τὰ παιδάκια ποὺ παίζανε ξέγνιαστα, κι' ἤ θὰ τὸ πήγαινε κάπου μακριὰ γιὰ νὰ τὸ κάμει δικό τους, ἤ μποροῦσε καὶ νὰ τὸ σκοτώσει.

***

Ἡ Ἀργυρὴ μόλις στὸ ξεπόρτισμα τόλμησε νὰ ρωτήσει:

—Πάλι χώρια, Κωστή;

Ἡ ἀπάντηση εἶχε καταντήσει στερεότυπη:

—Καὶ πάλι καὶ πάντα!

Ἡ γυναίκα ξαναρώτησε:

—Μὰ κι' ἀπόψε;

—Ἀπόψε; Χά! Χά! Χά! Καὶ γιατὶ ὄχι...

Ἡ Ἀργυρὴ ἅπλωσε τὸ ἕνα της χέρι καὶ τοῦδειξε τὸ δρόμο ποὺ σερνόταν πέρ' ἀπὸ τὸ σπίτι τους. Νύχτα ἦταν Μεγάλου Σαββάτου, καὶ τὸ φεγγάρι εἶχε κατέβει κατάχαμα στὴ γῆ καὶ χρύσιζε καὶ τὴν πιὸ μικρὴ πετρούλα. Πάνω στὸ δρόμο, σ' ὅλους τοὺς δρόμους τῆς πολιτείας, σὲ κάθε δρόμο τῆς γῆς, περπατοῦσαν οἱ ἄνθρωποι πηγαίνοντας στὴν Ἀνάσταση. Τόσοι ἄνθρωποι, πρόσχαροι, φλύαροι...

Ὁ Κωστὴς ὡστόσο δὲν ἔβλεπε τίποτα. Σκοτάδι εἶχε ὁλόγυρα πηχτό, ἀδιαπέραστο. Στήλωσε μάλιστα τὰ μάτια του, προχώρησε κι' ἕνα δῆμα, ἰδροκόπησε νὰ δεῖ.

—Ποῦ! Φώναξε ἀγαναχτισμένος.

—Κι' ἐδῶ, κι' ἀλοῦθε, ἀπάντησε ἤρεμα κείνη. Ἀπόψε πᾶνε ὅλοι μαζί. Ν' ἀκούσουν καὶ νὰ δοῦν, νὰ πάρουν τὸ φῶς, νὰ ποῦν μ' ἕνα στόμα «Χριστὸς Ἀνέστη»...

—Νὰ πᾶνε!

—Κι' ἐμεῖς;

Ἡ ἀπάντηση ἦρθε πάλι ξερή, κοφτή:

—Χώρια!

Ἡ γυναίκα δὲν εἶπε τίποτα πιά.

Κεῖνος προχώρησε πρῶτος καὶ ἔστριψε, πῆρε ἕνα ἄλλο δρόμο. Περπάταγε ἄτσαλα, μὲ σκληρὸ δῆμα, κούναγε καὶ τὸ κεφάλι του. Δὲ γύρισε οὔτε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ δεῖ τί γινόταν, τί θὰ γινόταν πίσω του. Μέσ' στὴ χρυσόσκονη τοῦ φεγγαριοῦ εἶχε γίνει ἕνας μαῦρος, ἐφιαλτικὸς ἥσκιος. Τὸ μόνο ποὺ ξεχώριζε, ἦταν τὸ κερί του. Ἄσπρη μεγάλη λαμπάδα ποὺ κι' αὐτὴ ὡστόσο τὴν πάλευε, τὴν παίδευε στὰ χέρια του.

Καθὼς ξεμάκραινε, ἡ Ἀργυρὴ τοῦ σταύρωσε μιὰ—δυό φορὲς τὸ δρόμο καὶ πῆγε κι' αὐτὴ στὴν ἐκκλησιά.

Ὁ τόπος εἶχε κιόλας ἀρχίσει νὰ μοσκοβολάει Πασχαλινὸ λιβάνι...

***

Ἀργότερα ποὺ χτύπησαν ὅλες οἱ καμπάνες μαζί, ἡ Ἀργυρὴ βρῆκε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος κάπου ἕνα ἀναστάσιμο κερί κι' ἄναψε τὸ δικό της. Τὸ κερὶ ἦταν ἀπὸ μιὰ ἁπλὴ γυναικούλα, ρυτιδωμένη ἀπὸ τὸν καιρὸ καὶ τὸν πόνο, μὰ ποὺ ὅλο της τὸ πρόσωπο ἔφεγγε ἀπὸ χαρά.

Ἡ γυναικούλα ζόγωσε τὴν Ἀργυρὴ καὶ τῆς ἔδωσε τὴ φλόγα. Γνώριμή της ἦταν, τὴν ἔπιασε ὕστερ' ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς εὐχήθηκε γιὰ τὸ Πάσχα:

—Χρόνια πολλά...

—Χρόνια πολλά, κυρία Εὐγενία...

—Κι' ὁ Χριστὸς νὰ σοῦ φέρει ὅ,τι πεθυμᾶς!

—Εὐχαριστῶ. Μὰ...μπορεῖ;

—Μπορεῖ.

Ἡ κυρία Εὐγενία χάθηκε ὕστερα μέσ' στὸν κόσμο κι' ἡ Ἀργυρὴ ἔμεινε ξανὰ ὁλομόναχη. Γύρω της, μέσα σὲ τόσον κόσμο δὲν εἶχε οὔτε ἕναν δικό της! Σήκωσε τὰ μάτια της, τὰ γύρισε δῶ κι' ἐκεῖ, ἔ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 4ην σελ.

ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τοῦ κ. Π. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

«Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον». (Ἰωάν. Κ' 20),

Ἔπειτα ἀπὸ τὰ δραματικὰ γεγονότα τῆς Παρασκευῆς κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ μαθηταὶ εἶδον τὸν Διδάσκαλόν των νὰ ἀποθνήσκῃ ἕνα τέτοιον σκληρὸν καὶ ὀδυνηρὸν θάνατον, ἐντελῶς ἀνυπεράσπιστον, οὐδέποτε ἐφαντάζοντο οὔτοι ὅτι τοὺς ἀνέμενε μιὰ τέτοια χαρά, ὁποίαν ἐδοκίμασαν, ὅταν τὸν εἶδον νὰ ἐμφανίζεται στὸ γνωστὸν ὑπερῶον, ἐντελῶς ὑγιῆ, ἔνδοξον νικητὴν, τοῦ θανάτου μὲ ὑπέρλαμπρον μορφήν.

Ἀμέσως τότε ὅλα ἐκεῖνα τὰ αἰσθήματα τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀπελπισίας ἐξηφανίσθησαν καὶ τὰ διεδέχθησαν αἰσθήματα ὑπερβαλλούσης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. «Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον». Πῶς νὰ μὴ χαροῦν, ἀφοῦ εἶδον τὸν μέγαν αὐτὸν θρίαμβον Ἐκείνου, τὸν Ὁποῖον μόλις πρὸ ὀλίγου Τὸν ἐπίστευον ὡς νεκρόν, εὑρισκόμενον εἰς τὸν τάφον; Ἀλλ' ἡ χαρὰ τῶν Ἀποστόλων πρέπει νὰ εἶναι χαρὰ καὶ ὅλων ἐκείνων, ποὺ πιστεύουν καὶ ὑπακούουν εἰς Χριστόν, ἐγιγερμένον ἐκ τῶν νεκρῶν. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ Ἀνάστασίς τοῦ Κυρίου ἔχει ἄμεσον καὶ στενὴν σχέσιν μὲ κάθε πραγματικὸν χριστιανόν. Διότι:

Α'. Ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴν Ἀνάστασίν Του ἀπέδειξε τὴν θεότητά Του. Βέβαια, ὁ ὅλος βίος Του, ἡ «καινὴ διδαχή», τελειοτέραν τῆς ὁποίας οὔτε ἤκουσεν οὔτε μέλλει νὰ ἀκούσῃ ὁ κόσμος, ὁ ἅγιος βίος Του ὅν ὡμολόγησαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροί Του, τὰ πολυποίκιλα θαύματά Του καὶ μάλιστα αἱ νεκραναστάσεις, ὅλα αὐτὰ μαρτυροῦν καὶ ἀποδεικνύουν, ὅτι ὁ ἀπὸ Ναζαρὲτ Ἰησοῦς εἶναι ὁ ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ καταβὰς Θεὸς ἀληθινός. Ἡ ἀνάστασίς Του ὅμως, εἶναι ἡ μεγίστη ἀπόδειξις τῆς θεότητός Του. Αὕτη εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ Ἰωνᾶ, ποὺ ἐδόθη εἰς τοὺς πιστοὺς καὶ ἀπίστους καὶ τῆς ἐποχῆς Του, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν αἰώνων. Μάλιστα θριαμβεύσας ἐναντίον τοῦ θανάτου καὶ «Ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει· θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει». Ποῖος λοιπὸν τώρα καλοπροαίρετος ἄνθρωπος δὲν πείθεται ὅτι πράγματι ὁ Υἱὸς τῆς Μαρίας εἶναι Θεὸς ἀληθινός;

Β'. Μὲ τὴν ἀνάστασίν Του ἀπέδειξεν ὅτι τὸ μέγα ἔργον Του, ποὺ ἦτο ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἔφερεν εἰς ἔνδοξον πέρας. Δὲν ἦλθεν «ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου»; Καὶ δὲν «Παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν»; Ἀλλὰ πῶς ἄλλως θὰ ἐβεβαιούμεθα, ὅτι ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἐξιλαστήρια θυσία Του ἐκ μέρους τοῦ Οὐρανίου Πατρός Του, ποὺ προσέφερε δι' ἡμᾶς παρὰ διὰ τῆς ἀναστάσεώς Του; Πράγματι, ἀναστὰς καὶ ἐμφανισθεὶς εἰς τοὺς μαθητάς Του, τοὺς ἔφερε τὸ μέγα καὶ ἐξόχως χοροποιὸν μήνυμα. «Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς». Μοῦ ἐδόθη ἀπὸ τὸν Πατέρα μου ὅλη ἡ ἐξουσία καὶ κάθε δικαίωμα νὰ συγχωρῶ καὶ νὰ σώζω πάντα μετανοοῦντα καὶ ἐξομολογούμενον ἁμαρτωλὸν καὶ ἀναγνωρίζοντά Μὲ Σωτῆρα του καὶ Λυτρωτήν του. Τὴν νίκην αὐτὴν καὶ τὸν θρίαμβον ἐναντίον τοῦ Ἅδου καὶ τῶν λεγεώνων αὐτοῦ, τὴν βλέπει ὁ Κύριος· τὴν βλέπει ἐνῷ ἀκόμη εἶναι εἰς τὸν Σταυρόν. Δι' αὐτὸ πρὶν ἀκόμη παραδώσῃ τὸ Πνεῦμα Του καὶ παρ' ὅλους τοὺς φρικτοὺς πόνους, ποὺ δοκιμάζει, φωνάζει τὴν θριαμβευτικὴν λέξιν «Τετέλεσται». Ἡ κραυγὴ αὐτὴ εἶναι ἡ ἰαχὴ τῆς νίκης καὶ τοῦ ἀκαταλύτου θριάμβου, ποὺ κατάγει ἐναντίον τοῦ κακοῦ καὶ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Εἶναι ἀκόμη ἡ ἱερὰ καὶ μεγίστη ἱκανοποίησις καὶ χαρά, ποὺ δοκιμάζει ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἔνδοξον καὶ αἰώνιον Αὐτοῦ θρίαμβον. Διότι ἔγινεν ὁ αἰώνιος τῆς ἀνθρωπότητος Λυτρωτής! Ὁμολογουμένως μὲ τὴν ἀνάστασίν Του ὁ Κύριος ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ἔργον Του τὸ ἀπολυτρωτικὸν μὲ τὴν ἀπείρου ἀξίας θυσίαν Του, τὸ ἔφερεν εἰς ἔνδοξον πέρας.

Γ'. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου δίδει ἐγγύησιν καὶ περὶ τῆς ἰδικῆς μας ἀναστάσεως. Ἐν πρώτοις, ἡ Π Διαθήκη ὁμιλεῖ περὶ τῆς καθολικῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ὅταν βεβαιοῖ: «Ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις». Ὁ Κύριος ὅμως, ποὺ εἶναι ἡ αὐτοαλήθεια, μᾶς βεβαιοῖ καὶ μᾶς λέγει: «Ἔρχεται ὥρα, ἐν ᾗ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ» (τοῦ Χριστοῦ). Καὶ τοῦτο, διότι διακηρύσσει, λέγων: «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή». Καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν τὴν ἀπέδειξε μὲ τὰς νεκραναστάσεις, ποὺ ἔκαμεν εἰς διάφορα πρόσωπα. Τρανωτάτην ὅμως ἀπόδειξιν αὐτῆς ἔδωκε μὲ τὴν ἰδικήν του ἀνάστασιν, ἀποδείξας τρανῶς ὅτι εἶναι ὁ κυρίαρχος καὶ ἐξουσιαστὴς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν Παῦλον ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ χριστιανοὶ μέλη τοῦ Σώματός του, ἕπεται ὅτι, ἀφοῦ ἀνέστη ἡ κεφαλὴ (ὁ Χριστὸς) θὰ ἀναστηθοῦν σωματικῶς καὶ τὰ μέλη τοῦ Σώματός Του, ἐκεῖνοι, ποὺ εἶναι συνδεδεμένοι διὰ τῆς πίστεως, ὑπακοῆς καὶ τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν Κεφαλὴν (τὸν Χριστόν), ὁ ὁ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 4ην σελ.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΛΑΜΠΡΗ Σ' ΕΝΑ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Τοῦ κ. Π. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗ

Ταξιδεύαμε, θυμᾶμαι, κείνη τή χρονιὰ ἀπὸ τὸ Βανκοῦβερ τοῦ Καναδᾶ γιὰ τὴν Ἰαπωνία. Ἤμαστε ναυλωμένοι γιὰ τέσσερα ταξίδια συνέχεια. Εἴχαμε κάνει τὰ δυό, κι' ἕνα βραδυνό, ἀφοῦ σπατσάραμε τὸ φόρτωμα, σαλπάρασε ἀπὸ τὸ λιμάνι γιὰ τὴ χώρα τοῦ Ἥλιου πάλι.

Τὰ μέρη κεῖνα εἶναι πολὺ κακοτοξίδευτα. Ὁ Εἰρηνικός, ποὺ δὲν εἶναι ὄνομα καὶ πρᾶμα, εἶναι διαρκῶς φουρτουνιασμένος ἀπὸ τοὺς κύκλωπες, τοὺς κυκλῶνες δηλαδὴ ὄπως λέτε σεῖς οἱ στεριανοί. Ἀλλοίμονό σου ἂν βρεθῇς ἔξω ἀπὸ τὴν ἀκτῖνα του ἐστω στὰ ξεθυμάσματά του, τρισαλλοίμονο ἂν τύχῃς μέσα σὲ δαύτη.

Τὸ ταξίδι μας συνεχιζότανε κανονικὰ καὶ τὸ φορτηγό μας «Ἅγιος Γεώργιος», ἔτσι τὄλεγαν, ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ὠκεανοπόρα φορτηγά μας, καρτερικὰ λὲς κι' ἀκούραστα ἔσκιζε πάλι τὰ νερὰ τοῦ πόντου. Οἱ ὧρες μας περνούσανε μὲ τὶς βάρδιες καὶ συζήτηση μὲ πειράγματα, κανένα τραγοῦδι ἤ καμμιὰ φάρσα μεταξύ μας. Ὧρες ἀτέλειωτες καὶ μερόνυχτα, ποὺ δὲν περνούσανε ἀνάμεσα στὸν οὐρανὸ καὶ τὴν θάλασσα.

Ἀνθρακεύσαμε ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς μέρες ταξιδιοῦ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μαγικὰ χιλιοτραγουδισμένα νησάκια Χαβάϊ, ποὺ ἤτανε πάνω στὴ ρότα μας, πήρα μὲ τρόφιμα καὶ συνεχίσαμε τὸ ταξίδι μας. Ἡ βάρδια μου ἤτανε νύχτα καὶ μέρα δώδεκα μὲ τέσσερες. Μαζί μου τὶς ἴδιες ὧρες εἶχα καὶ τὸν μπάρμπα Μαθιό, τὸ γέρο ναύτη, ἕνα πολύπειρο καὶ ἀγαθὸ γεροντάκο ἀπὸ τὰ νησιά μας, τή Σκύρο ἤ Σκόπελο, δὲν θυμᾶμαι καλά. Κάθε βράδυ λοιπὸν λέγαμε στὴν τιμονιέρα τὶς ἱστορίες μας καὶ τὰ βάσανά μας.

—Καὶ φέτος στὸ πέλαγος Λαμπρή, μοῦ εἶπε κάποια στιγμὴ ὁ γέρο Μαθιός, κρατώντας τὴ ρόδα τοῦ τιμονιοῦ στὰ χέρια του καὶ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὸν μπούσουλα. Κόντεψα νὰ χάσω τὶς μέρες μου, παιδί μου, σὲ πέντε μέρες ἔχουμε Λαμπρή, δηλαδὴ σήμερα εἶναι Μεγάλη Τετάρτη καὶ αὔριο τὰ δώδεκα Βαγγέλια, μεγάλη ἡ χάρη τους, συνέχισε ὁ γέρο ναύτης.

—Μακάρι νὰ κρατήσῃ σίγουρος ὁ καιρός, μπάρμπα Μαθιὲ καὶ θὰ γιορτάσουμε καὶ μεῖς ὅπως μποροῦμε. Τί νὰ γίνῃ, ἡ μοῖρα τῶν θαλασσινῶν τὸ θέλει νὰ βρίσκωνται πάντα χιλιάδες μίλλια μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη πατρίδα καὶ τοὺς δικούς των.

—Ἔχω περάσει πολλὲς Λαμπρὲς στὸ πέλαγο παιδί μου, καλὲς καὶ ἄσχημες. Θὰ σοῦ πῶ ἀπόψε μιὰ ἀπ' αὐτές, ἔτσι γιὰ νὰ σκοτώσουμε τὴν ὥρα ὡς ὅτου σκατζάρουμε.

Καὶ ὁ μπάρμπα Μαθιὸς συνέχισε τὴν ἱστορία του, σταματώντας συχνὰ γιὰ νὰ δῇ τὴν πορεία μας στὸν μπούσουλα ἤ ὅταν ἐγὼ ἔβγαινα στὴ γέφυρα νὰ ρίξω μιὰ ματιά.

«Κάναμε καὶ τότε τὸ ἴδιο ταξίδι σχεδόν, παιδί μου. Ἤμουνα μπαρκαρισμένος μ' ἕνα φορτηγὸ Θιακὸ (